

R O Z H O D N U T Í

Kárný senát Nejvyššího správního soudu jakožto soudu kárného složený z předsedy senátu JUDr. Tomáše Langáška, LL.M., členů JUDr. Jířího Zavázala a Mgr. Michaela Květa a přísedících JUDr. Jana Jakovce, Mgr. Olgy Rosenkranzové, Ph.D. a Mgr. Lukáše Trojana projednal v ústním jednání dne 10. 5. 2021 kárný návrh ze dne 22. 12. 2020, doručený kárnému soudu dne 23. 12. 2020, kárného navrhovatele: **předseda Okresního soudu v Teplicích Mgr. Jan Tichý**, sídlem U Soudu 1450/11, Teplice, proti kárně obviněnému: **JUDr. Miroslav Čapek, soudce Okresního soudu v Teplicích**, za přítomnosti jeho obhájce JUDr. PhDr. Stanislava Balíka, Ph.D., advokáta, sídlem Kolínská 13, Praha 3, a rozhodl

t a k t o :

I.

JUDr. Miroslav Čapek,

nar. X,

soudce Okresního soudu v Teplicích,

s e z p r o š t ů j e

podle § 19 odst. 2 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů,

kárného návrhu pro skutek spočívající v tom,

ž e

jako předseda senátu projednávajícího dne 30. 9. 2020 věc vedenou pod sp. zn. 1 T 115/2020 při hlavním líčení před vyhlášením odsuzujícího rozsudku nezajistil provedení důkazu aktuálním opisem z evidence rejstříku trestů obžalovaného T. H. ani jiným způsobem neověřil, zda v případě tohoto obžalovaného nejsou splněny podmínky pro uložení souhrnného, popř. společného trestu podle § 43 odst. 2, resp. § 45 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, protože v rozporu se zákonem nebyl obžalovanému T. H. v odsuzujícím rozsudku ze dne 30. 9. 2020 č. j. 1 T 115/2020-393 uložen souhrnný, ev. souhrnný společný trest ve vztahu k trestu uloženému trestním příkazem Okresního soudu v Mostě ze dne 16. 6. 2020 č. j. 6 T 56/2020-35, který mu byl doručen dne 17. 7. 2020 a nabyl právní moci dne 28. 7. 2020 (**bod č. 3 kárného návrhu**),

č í m ž m ě l s p á c h a t

kárné provinění podle § 87 odst. 1 zákona o soudech a soudcích,

p r o t o ž e s k u t e k n e n í k á r n ý m p r o v i n ě n í m .

II.

JUDr. Miroslav Čapek,

nar. X,

soudce Okresního soudu v Teplicích,

s e u z n á v á v i n n ý m

podle § 19 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů,

ž e

1) jako předseda senátu Okresního soudu v Teplicích zaviněným porušením svých povinností podle § 79 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve spojení s § 2 odst. 4 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), způsobil v období **od 27. 6. 2019 do 29. 5. 2020** nedůvodné průtahy ve věci vedené pod sp. zn. 2 T 21/2019, která mu byla přidělena k projednání a rozhodnutí (**bod č. 1 kárného návrhu**),

a ž e

2) jako samosoudce vedl dne 23. 6. 2020 hlavní líčení ve věcech vedených pod sp. zn. 2 T 68/2020 a sp. zn. 2 T 63/2020 s vědomím, že přítomná protokolující úřednice (dle jeho pokynů daných mimo hlavní líčení) o těchto hlavních líčeních nepořizuje zvukový záznam, přestože nevyhlásil rozhodnutí ve smyslu § 55b odst. 1 trestního řádu, že o nich nebude pořizován zvukový záznam, ani o tom jinak nevyrozuměl přítomné účastníky řízení, nepřistoupil k protokolaci (hlasitému diktování) průběhu hlavních líčení podle § 55 odst. 1 trestního řádu a § 21 odst. 1 vyhlášky č. 37/1992 Sb., o jednacím řádu pro okresní a krajské soudy, a pořízení protokolů ponechal na protokolující úřednici, která je vyhotovila samostatně dle toho, co vnímala v průběhu hlavních líčení, a takto vyhotovené protokoly, v nichž je protokolující úřednice označena jako zapisovatelka a v nichž je zaznamenáno (reálně nevyhlášené) rozhodnutí podle § 55b odst. 1 trestního řádu, že „o průběhu hlavního líčení nebude pořizován zvukový záznam a jeho průběh bude hlasitě diktován samosoudcem do protokolu“, podepsal a učinil součástí spisu (**bod č. 2 kárného návrhu**),

přičemž rozhodnutím Nejvyššího správního soudu jako soudu kárného ze dne 20. 5. 2015 č. j. 13 Kss 1/2015-112, jež nabylo právní moci téhož dne, byl shledán vinným ze spáchání kárného provinění podle § 87 odst. 1 zákona o soudech a soudcích a bylo mu uloženo kárné opatření snížení platu o 10 % na dobu tří měsíců a rozhodnutím Nejvyššího správního soudu jako soudu kárného ze dne 6. 9. 2017 č. j. 13 Kss 5/2017-120, jež nabylo právní moci téhož dne, byl shledán vinným ze spáchání kárného provinění podle § 87 odst. 1 zákona o soudech a soudcích a bylo mu uloženo kárné opatření snížení platu o 15 % na dobu čtyř měsíců,

t e d y

v době před zaházením dřívějších kárných provinění zaviněně porušil povinnosti soudce a ohrozil důvěru v nezávislé, nestranné a spravedlivé rozhodování soudů.

T í m s p á c h a l k á r n á p r o v i n ě n í

podle § 87 odst. 1, § 88 odst. 1 písm. b) *in fine* zákona o soudech a soudcích

a z a n ě s e m u u k l á d á

kárné opatření

s n í ž e n í p l a t u o 10 % n a d o b u č t y ř m ě s í c ůpodle § 88 odst. 1 písm. b) *in fine* zákona o soudech a soudcích.**O d ů v o d n ě n í :****I. Návrh na zahájení kárného řízení**

[1] Předseda Okresního soudu v Teplicích (dále též „navrhovatel“) podal dne 23. 12. 2020 podle § 8 odst. 2 písm. g) zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů (dále též „kárný zákon“), k Nejvyššímu správnímu soudu jakožto soudu kárnému návrh na zahájení kárného řízení proti soudci tohoto soudu JUDr. Miroslavu Čapkovi (dále též „kárně obviněný“ nebo „soudce“). Obvinil jej ve smyslu § 86 a 87 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), z toho, že (zprv) jako předseda senátu způsobil v době od 27. 6. 2019 do 29. 5. 2020 neodůvodněné průtahy ve věci se sp. zn. 2 T 21/2019. Další obvinění navrhovatele spočívalo v tom, že (zadruhé) kárně obviněný jako samosoudce vedl dne 23. 6. 2020 hlavní líčení ve věcech se sp. zn. 2 T 68/2020 a sp. zn. 2 T 63/2020 s vědomím, že protokolující úřednice nepořizuje zvukový záznam, přestože nevyhlásil rozhodnutí ve smyslu § 55b odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád (dále jen „tr. řád“), že o nich nebude pořizován zvukový záznam, ani o tom jinak nevyrozuměl přítomné účastníky řízení, nepřistoupil k protokolaci (hlasitému diktování) průběhu hlavních líčení podle § 55 odst. 1 tr. řádu a § 21 odst. 1 vyhlášky č. 37/1992 Sb., o jednacím řádu pro okresní a krajské soudy, a pořízení protokolů ponechal na protokolující úřednici, která je vyhotovila samostatně. Konečně navrhovatel soudce obvinil (zatřetí), že dne 30. 9. 2020 ve věci se sp. zn. 1 T 115/2020 jako předseda senátu nezajistil při hlavním líčení před vyhlášením odsuzujícího rozsudku provedení důkazu aktuálním opisem z evidence rejstříku trestů obžalovaného T. H. ani jiným způsobem neověřil, zda v případě tohoto obžalovaného nejsou splněny podmínky pro uložení souhrnného, popř. společného trestu podle § 43 odst. 2, resp. § 45 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník (dále jen „tr. zákoník“), čímž došlo k tomu, že uvedenému obžalovanému nebyl uložen souhrnný, příp. souhrnný společný trest ve vztahu k dalšímu trestu uloženému mu v mezidobí.

[2] Navrhovatel k bodu č. 1 kárného návrhu uvedl, že dne 30. 7. 2020 provedla místopředsedkyně Okresního soudu v Teplicích JUDr. Dana Kolářová prověrku soudního oddělení kárně obviněného. Prověrkou byla zjištěna jeho různá, zčásti méně a zčásti více závažná pochybení při postupu ve věcech, jež mu byly přiděleny k projednání a rozhodnutí. Z těchto pochybení však navrhovatel učinil předmětem kárného návrhu toliko neodůvodněné průtahy v trestní věci vedené pod sp. zn. 2 T 21/2019. V uvedené věci byla podána obžaloba dne 15. 2. 2019, přičemž soud v řízení postupoval v zásadě plynule až do hlavního líčení konaného dne 26. 6. 2019, které bylo v rozporu s § 219 odst. 1 tr. řádu odročeno na neurčito. Další hlavní líčení nařídil kárně obviněný až dne 29. 5. 2020 (na den 17. 6. 2020), ačkoliv se na termín pokračování hlavního líčení dne 10. 10. 2019 dotázal státní zástupce (jeho písemný dotaz ponechal kárně obviněný bez reakce). Podle navrhovatele tedy soudce bezmála jeden rok neučinil žádný procesní úkon směřující k vyřízení (rozhodnutí) věci, a to bez relevantního důvodu, přičemž tuto nečinnost nelze omluvit pracovním vyčerpáním kárně obviněného, neboť soudci zařazení na trestním úseku Okresního soudu v Teplicích mají (dlouhodobě) vytvořené komfortní pracovní podmínky a svou funkci mohou vykonávat způsobem vyžadovaným právními předpisy.

Navrhovatel rovněž poukázal na to, že předseda Okresního soudu v Teplicích kárně obviněnému za neodůvodněné průtahy udělil v minulosti již dvakrát výtku podle § 88a zákona o soudech a soudcích.

[3] Kárně obviněný popsáním skutkem podle navrhovatele porušil povinnosti uložené mu zejm. § 2 odst. 4 tr. řádu, podle něhož musí orgány činné v trestním řízení projednávat trestní věci urychleně bez zbytečných průtahů, a § 79 odst. 1 zákona o soudech a soudcích, jenž soudcům ukládá obecnou povinnost rozhodovat v přiměřených lhůtách a bez průtahů.

[4] Co se týče bodu č. 2 kárného návrhu, navrhovatel vyšel z náslechu hlavních líčení vedených kárně obviněným ve věcech sp. zn. 2 T 68/2020 a 2 T 63/2020 provedeného dne 23. 6. 2020 místopředsedkyní soudu JUDr. Danou Kolářovou v rámci dohledové činnosti na trestním úseku. Během daných hlavních líčení soudce ponechal pořízení protokolu výhradně na protokolující úřednici, na čemž se s ní domluvil mimo rámec hlavního líčení a bez vědomí procesních stran. Kárně obviněný nevyhlásil rozhodnutí podle § 55b odst. 1 tr. řádu, že nebude pořizován zvukový záznam, ani přítomné strany (obžalované, státního zástupce) o této skutečnosti jinak nevyrozuměl, zároveň však ani nepřistoupil k protokolaci (tj. hlasitému diktování) průběhu hlavního líčení. Protokolující úřednice tudíž vyhotovila protokoly samostatně dle toho, co kontinuálně vnímala v průběhu hlavního líčení (bez možnosti zpětné konfrontace se zvukovým záznamem). V protokolech je zapsáno i „vyhlášené rozhodnutí“ kárně obviněného dle § 55b odst. 1 tr. řádu (s výslovnou zmínkou, že průběh jednání bude hlasitě diktován). Protokoly kárně obviněný jako správné podepsal a učinil součástí spisu.

[5] Popsáním jednáním soudce dle názoru navrhovatele úmyslně a závažně porušil veškerá procesní pravidla upravující pořizování protokolů o hlavním líčení, a tím stranám řízení fakticky odňal možnost účinně uplatnit (případně) námitky proti obsahu protokolu, ať již v průběhu hlavního líčení, anebo posléze. Navrhovatel dále uvedl, že kárně obviněný současně porušil povinnost danou mu § 33 odst. 5 tr. řádu, dle kterého jsou všechny orgány činné v trestním řízení povinny vždy poučit obviněného o jeho právech, a to se zaměřením na probíhající stadium trestního řízení, a poskytnout mu plnou možnost jejich uplatnění, resp. obdobnou, obecně formulovanou povinnost, kterou mu v tomto směru ukládá § 80 odst. 3 písm. a) zákona o soudech a soudcích.

[6] Ve vztahu k bodu č. 3 kárného návrhu navrhovatel uvedl, že ve věci vedené pod sp. zn. 1 T 115/2020, v níž kárně obviněný jako předseda senátu nařídil, připravil a vedl hlavní líčení dne 30. 9. 2020, došlo k uložení trestu obžalovanému T. H. v rozporu se zákonem. Podle navrhovatele soudce v rozporu s § 39 tr. zákoníku dostatečně nezjistil (neobjasnil) všechny okolnosti, které jsou pro uložení trestu významné, jelikož při hlavním líčení provedl toliko důkaz opisem evidence rejstříku trestů ze dne 2. 7. 2020 (vyžádaným v přípravném řízení policejním orgánem), v němž nemohly být zachyceny záznamy o odsouzení uvedeného obžalovaného v době od 2. 7. 2020 do konání hlavního líčení. Jelikož byl obžalovaný odsouzen trestním příkazem Okresního soudu v Mostě ze dne 16. 6. 2020 č. j. 6 T 56/2020-35 (do rejstříku trestů zaneseným 5. 8. 2020) za zřejmě dílčí útok jednoho z trestných činů, za jejichž spáchání byl odsouzen rozsudkem ze dne 30. 9. 2020, byly u něj dle navrhovatele zjevně splněny podmínky pro uložení souhrnného, resp. souhrnného společného trestu dle zásad uvedených v § 43 a § 45 tr. zákoníku.

[7] Kárně obviněný podle navrhovatele tímto jednáním (opomenutím) z vědomé nedbalosti porušil povinnost úplně a náležitě objasnit všechny okolnosti významné pro rozhodnutí trestní věci, a to jak ve vztahu k základům trestní odpovědnosti, tak k jejich právním následkům (zejm. § 2 odst. 5 tr. řádu a § 39 tr. zákoníku).

[8] Postoj kárně obviněného popsal navrhovatel tak, že se k bodu č. 1 kárného návrhu nevyjádřil, k bodu č. 2 kárného návrhu při osobním jednání s místopředsedkyní soudu uvedl, že jde o jeho způsob práce, který považuje za standardní, a jeho cílem je co nejrychlejší vyřizování

přidělených věcí. Z jeho stanoviska k bodu č. 3 kárného návrhu vyplynulo, že si své pochybení nepřipouští a postup považuje za správný.

[9] K osobě kárně obviněného navrhovatel uvedl, že byl ustaven do soudcovské funkce dne 1. 6. 1986, kdy se stal předsedou senátu Okresního soudu v Teplicích; v době od 1. 7. 1988 do 31. 12. 1988 vykonával funkci soudce u Krajského soudu v Ústí nad Labem a na dobu od 1. 7. 1990 do 30. 6. 1992 byl uvolněn pro výkon funkce poslance. Poslancem byl i v letech 1992 až 1996. Na základě čl. 111 Ústavy České republiky přestal být soudcem k 1. 1. 1993. Soudcem byl znovu jmenován ke dni 15. 10. 1997, kdy se stal předsedou senátu Okresního soudu v Ústí nad Labem, avšak zároveň byl dočasně přidělen k Okresnímu soudu v Teplicích, k němuž byl následně přeložen. Od té doby, s určitými přestávkami, vykonává funkci soudce u Okresního soudu v Teplicích a je zařazen na jeho trestním úseku. Absolvoval i několik krátkodobých stáží u Krajského soudu v Ústí nad Labem a v době od 1. 8. 2009 do 30. 11. 2010 byl dočasně přidělen k Ministerstvu spravedlnosti (po tuto dobu byl dočasně zproštěn výkonu funkce soudce).

[10] Kárně obviněný byl v minulosti dvakrát kárně postižen. Poprvé mu bylo rozhodnutím Nejvyššího správního soudu jako soudu kárného ze dne 20. 5. 2015 č. j. 13 Kss 1/2015-112 uloženo kárné opatření snížení platu o 10 % na dobu tří měsíců za to, že v první den voleb do obecních zastupitelstev a Senátu v roce 2014 rozeslal na 32 různých e-mailových adres (včetně adres novinářů) smyšlený dokument týkající se politiků ODS, který obsahoval řadu vulgárních výrazů a naznačoval nezákonné jednání v něm uvedených osob. Podruhé byl soudce kárně postižen rozhodnutím Nejvyššího správního soudu jako soudu kárného ze dne 6. 9. 2017 č. j. 13 Kss 5/2017-120. Uvedeným rozhodnutím bylo soudci uloženo kárné opatření snížení platu o 15 % na dobu čtyř měsíců za to, že dne 16. 7. 2017 vydal zjevně nezákonné usnesení č. j. 30 Nt 41/2016-15, jímž vzal v rozporu s § 67 a § 68 tr. řádu obviněného do vazby, který v ní na základě tohoto rozhodnutí pobýval 12 dní. Dále navrhovatel uvedl dvě výtky za nedůvodné průtahy (v jednom případě více než 13 měsíců a ve druhém více než 8 – Spr 761/2016 ze 16. 8. 2017 a Spr 50/2019 ze 4. 2. 2019) a výtku (Spr 124/2018 z 22. 8. 2018) za nevhodné chování v souvislosti s mediálním výstupem ohledně výše uvedeného kárného provinění.

[11] Podle navrhovatele je kárně obviněný objektivně zkušeným trestním soudcem, avšak opakovaně se dopouští více či méně závažných pochybení při projednávání a rozhodování jednotlivých věcí anebo se i chová nevhodným způsobem, avšak tato svá pochybení si nijak nepřipouští a bagatelizuje je. Zároveň se postojí kárně obviněného k pochybením, která jsou mu vytýkána, vyznačují dle navrhovatele absencí sebereflexe a pokory.

[12] Navrhovatel uzavřel, že kárně obviněný porušil obecnou povinnost uloženou mu (soudci) ustanovením § 80 odst. 1 zákona o soudech a soudcích, neboť zjevně svou funkci nevykonával svědomitě a postupoval způsobem, jenž je způsobilý ohrozit důvěru v nezávislé, nestranné a spravedlivé rozhodování soudů. Vzhledem k tvrzeným proviněním a dalším výše uvedeným okolnostem navrhovatel navrhl, aby kárný soud uložil kárné opatření snížení platu o 20 % na dobu šesti měsíců.

II. Vyjádření kárně obviněného

[13] Předseda kárného senátu zaslal kárně obviněnému návrh na zahájení řízení a poučil jej o jeho právech podle § 12 a 13 kárného zákona.

[14] Kárně obviněný reagoval stanoviskem ze dne 16. 2. 2021, přičemž předeslal zájem na uzavření dohody o vině a kárném opatření s navrhovatelem a ve všech třech bodech kárného návrhu přiznal své pochybení. Dále uvedl, že k průtahy v řízení sp. zn. 2 T 21/2019 nedošlo úmyslně, ale spíše nežťastným opomenutím. K nesprávnému protokolování hlavního líčení uznal

zkrácení účastníků řízení na jejich právech, nicméně dodal, že objektivně způsob protokolace nikoho nepoškodil, nebyly vzneseny námitky a proti rozsudku se nikdo v daných věcech neodvolal. V případě nesprávně uloženého trestu vyzdvihl, že v řízení neaktuálnost popisu z evidence rejstříku trestu nenamítal ani státní zástupce, ani obžalovaný a že rozsudek obžalovaného výrokem o trestu nepoškodil. Zároveň proti němu státní zástupce nepodal odvolání.

[15] Skutky uvedené v kárném návrhu soudce označil za jednorázová pochybení, nikoliv systematické a opakované porušování povinností téhož typu. Nakonec kárně obviněný uvedl, že dle jeho názoru bylo možné namísto podání kárného návrhu věc vyřešit v rámci pravomoci předsedy soudu a že se z chyb, které učinil, poučuje.

III. Další průběh řízení

[16] Vzhledem k zájmu kárně obviněného o uzavření dohody o vině a kárném opatření vyzval dne 17. 2. 2021 předseda kárného senátu navrhovatele ke sdělení stanoviska, a pokud by měl zájem o uzavření dohody i on, o její předestření s návrhem na schválení, neboť k tomu je oprávněn pouze navrhovatel. K případným jednáním o dohodě poskytl předseda kárného senátu lhůtu tří týdnů, kterou na žádost kárně obviněného posléze prodloužil do 31. 3. 2021.

[17] Z doplnění stanoviska kárně obviněného ze dne 31. 3. 2021 a z přípisu navrhovatele ze dne 1. 4. 2021 vyplynulo, že k uzavření dohody o vině a kárném opatření mezi stranami nedošlo. Z podání vyplynulo, že navrhovatel považoval pro účely dohody za přijatelné kárné opatření ve formě snížení platu o 15 % na dobu čtyř měsíců, tedy totožné opatření jako v případě věci pod sp. zn. 13 Kss 5/2017, v níž bylo naposledy shledáno kárné provinění soudce. Kárně obviněný návrh neakceptoval, a to mj. kvůli tomu, že hodnotil navrhované kárné opatření jako příliš vysoké. Zároveň však zopakoval, že nepopírá a přiznává, že ke skutkům, které jsou mu v kárném návrhu kladeny za vinu, došlo a že je spáchal. Navrhl proto, aby kárný soud postupoval s ohledem na § 25 kárného zákona podle § 206c odst. 4 tr. řádu a přijal jeho prohlášení viny.

[18] Předseda kárného senátu s ohledem na popsany vývoj poskytl stranám k jednání o uzavření dohody o vině a kárném opatření dodatečnou lhůtu dvou týdnů. Ze sdělení navrhovatele ze dne 21. 4. 2021 a kárně obviněného ze dne 23. 4. 2021 však vyplynulo, že ani dodatečná lhůta nevedla k uzavření dohody. Navrhovatel totiž pro účely dohody setrval na kárném opatření snížení platu o 15 % na dobu čtyř měsíců, což kárně obviněný s ohledem na skutky uvedené v kárném návrhu a dosavadní rozhodovací praxi kárného soudu považoval za přílišné. Navrhovatel současně sdělil, že nemá námitky proti tomu, aby kárný soud přijal prohlášení viny kárně obviněným, ani proti vedení dokazování v omezeném rozsahu ve smyslu § 206c odst. 6 tr. řádu.

[19] Kárný soud si kromě příloh kárného návrhu, tedy zápisu o prověrce soudního oddělení kárně obviněného ze dne 30. 7. 2020, zápisu z náslechu hlavních líčení konaných dne 23. 6. 2020, příslušných protokolů o hlavních líčeních, trestního příkazu uvedeného v bodu 8 tohoto rozhodnutí, zápisu o jednání s kárně obviněným dne 13. 7. 2020 a e-mailové komunikace mezi kárně obviněným a JUDr. Kolářovou, vyžádal příslušné soudní spisy, osobní spis kárně obviněného, stanovisko k osobě kárně obviněného od soudcovské rady Okresního soudu v Teplicích a informace o rozhodovací činnosti a osobě kárně obviněného od předsedkyně Krajského soudu v Ústí nad Labem. Navrhovatel kárnému soudu předložil dne 5. 5. 2021 ještě další listiny, zejm. výtky ze dne 18. 1. 2021 (Spr 45/2021) a ze dne 4. 5. 2021 (Spr 238/2021), které byly kárně obviněnému uděleny až po předložení osobního spisu kárnému soudu.

IV. Ústní jednání

[20] Ústního jednání dne 10. 5. 2021 se účastnil jak kárný navrhovatel, tak kárně obviněný se svým obhájcem.

[21] Předseda senátu dále podal stručnou zprávu o dosavadním stavu řízení a poučil kárně obviněného o jeho právech dle kárného zákona a tr. řádu. Kárně obviněný poté zopakoval svůj výše uvedený postoj a učinil prohlášení viny ke všem skutkům dle § 206c odst. 1 tr. řádu, které kárný soud rozhodnutím podle § 206c odst. 4 tr. řádu přijal a zároveň rozhodl, že se dokazování ke skutkům v rozsahu prohlášení viny kárně obviněným nepovede (včetně důkazů předložených kárně obviněným na jednání – snímky z jednací síně) a bude vedeno pouze ve vztahu k osobnosti soudce za účelem určení odpovídajícího kárného opatření (§ 206c odst. 6 tr. řádu).

[22] Na jednání kárný soud tedy provedl následující listinné důkazy:

A) osobní spis kárně obviněného včetně výtek v něm obsažených;

B) hodnocení kárně obviněného ze strany Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 14. dubna 2021, resp. 15. dubna 2021;

C) vyjádření soudcovské rady Okresního soudu v Teplicích k osobě kárně obviněného a k jeho činnosti ve funkci soudce ze dne 27. 4. 2021;

D) rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jako soudu kárného ze dne 20. 5. 2015 č. j. 13 Kss 1/2015-112 a ze dne 6. 9. 2017 č. j. 13 Kss 5/2017-120;

E) výtky ze dne 18. 1. 2021 (Spr 45/2021) a ze dne 4. 5. 2021 (Spr 238/2021).

[23] V rámci dokazování navrhovatel zpochybnil důkaz uvedený pod písm. B), k němuž uvedl, že jde o vyjádření pouze jednoho odvolacího senátu ze čtyř (senát 4 To). Tuto skutečnost potvrdil i kárně obviněný, kárný soud tak považoval za nesporné, že jde o hodnocení toliko jednoho ze čtyř odvolacích senátů Krajského soudu v Ústí nad Labem. Kárný navrhovatel vyvracel též pravdivost hodnocení kárně obviněného ze strany odvolacího senátu a k prokázání tohoto tvrzení navrhl celou řadu dalších důkazů (viz podání ze dne 9. 5. 2021 na č. l. 123 a násl. a v něm obsažené důkazní návrhy a na jednání předložené usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 4 To 455/2018-139 z 19. 12. 2018). Jejich provedení kárný soud zamítl pro nadbytečnost, neboť z výše uvedeného je zřejmé, že se nejedná o komplexní, nýbrž jen o dílčí („čtvrtinové“) hodnocení kárně obviněného ze strany jednoho ze čtyř odvolacích senátů, a tudíž je jeho výpovědní hodnota zanedbatelná.

[24] Kárně obviněný k důkazu pod písm. E), zejm. k výtce ze dne 4. 5. 2021, poznamenal, že je účelová, a to i kvůli tomu, že mu byla udělena několik dnů před nařízeným ústním jednáním. Rovněž avizoval, že se proti výtce bude bránit správní žalobou. Kárný soud tyto listinné důkazy sice provedl, avšak k poslední výtce nakonec při posouzení osoby kárně obviněného pro účely uložení kárného opatření nepřihlížel pro její zanedbatelný význam a riziko, že mohla již být projevem napjatého vztahu mezi kárným navrhovatelem a kárně obviněným.

[25] Návrh na provedení důkazu výsledkem místopředsedkyně Okresního soudu v Teplicích byl zamítnut pro nadbytečnost, neboť původní relativizující postoj kárně obviněného k prověřkovým zjištěním je zřejmý z návrhu a jeho nynější postoj je zřejmý z průběhu jednání a bezpodmínečného prohlášení viny, nadto by výslech místopředsedkyně soudu nemohl přinést významně jiné poznatky, než jaké vyplývají z tvrzení přítomného kárného navrhovatele, předsedy soudu. Jiné důkazní návrhy vzneseny nebyly.

[26] Navrhovatel v rámci závěrečných řečí setrval při návrhu kárného opatření snížení platu o 20 % na šest měsíců, zatímco kárně obviněný navrhl snížení platu o 10 % na tři měsíce.

V. Hodnocení kárného soudu

[27] Vzhledem k tomu, že kárně obviněný prohlásil svou vinu ve vztahu ke všem bodům kárného návrhu, je dle kárného soudu namíste vypořádat se nejprve s tímto prohlášením a jeho významem pro kárné řízení. Kárný soud neshledal, že by prohlášení viny bylo v rozporu se skutkovým stavem věci, resp. s předloženými listinami a spisy, a zároveň považuje postup přijetím prohlášení viny za vhodný s ohledem na okolnosti případu a vyjádření ostatních stran. Kárný soud tedy neshledal důvody pro nepřijetí prohlášení viny ve smyslu § 206c odst. 5 tr. řádu, přiměřeně aplikovaného na základě § 25 kárného zákona, a podle § 206c odst. 4 tr. řádu rozhodl, že prohlášení viny kárně obviněným co do skutků přijímá.

[28] Kárný soud proto neprováděl dokazování v rozsahu, v jakém obžalovaný prohlásil vinu (§ 206c odst. 6 tr. řádu). Jinými slovy prováděl dokazování pouze ve vztahu k určení adekvátního kárného opatření, neboť prohlášením viny dal kárně obviněný jasně najevo, že skutkový stav věci je mezi stranami nesporný. Kárný soud má současně za to, že z okolností, za nichž došlo k vytýkanému jednání, i z postoje kárně obviněného, který prohlásil svou vinu, je zřejmé, že šlo o jednání vědomé, a tedy i zaviněné minimálně ve formě vědomé nedbalosti. Subjektivní stránka kárného provinění je tedy nepochybně naplněna.

[29] Kárný soud však posuzoval, zda je u jednotlivých skutků naplněna též objektivní stránka kárného provinění ve smyslu § 87 odst. 1 zákona o soudech a soudcích. Kárný soud tak postupoval především proto, že mu s výjimkou zjevných excesů nepřísluší hodnotit kvalitu a věcnou správnost rozhodování kárně obviněného soudce (viz například rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jako soudu kárného ze dne 21. 1. 2019 č. j. 11 Kss 7/2018-207, věc *Maxa III*, bod 57, nebo ze dne 23. 9. 2019 č. j. 11 Kss 3/2019-77, věc *Neumann II*, bod 37). Prohlášení viny se totiž sice týkalo rovněž souhlasu s právní kvalifikací daného skutku jako kárného provinění (§ 206c odst. 1 tr. řádu *in fine*, ve spojení s § 25 kárného zákona), nicméně pokud kárný soud dojde k závěru, že daný skutek není kárným proviněním, může, resp. musí v souladu s § 19 odst. 2 kárného zákona vynést zprošťující rozhodnutí.

Va. Objektivní stránka kárného provinění

[30] Podle § 79 odst. 1 zákona o soudech a soudcích jsou soudci *povinni rozhodovat v přiměřených lhůtách bez průtahů*. Pro trestní řízení je povinnost postupu bez průtahů upravena v § 2 odst. 4 tr. řádu, přičemž § 181 odst. 2 tr. řádu dále stanoví, že soud po podání obžaloby *postupuje tak, aby řízení bez průtahů směřovalo k rozhodnutí věci, včetně výkonu rozhodnutí*. Obecná povinnost soudců rozhodovat v přiměřené době bez průtahů plyne rovněž z čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, tedy ze základního práva účastníků a stran řízení na rozhodnutí soudu v přiměřené době bez průtahů.

[31] Pro hodnocení skutku pod bodem č. 1 kárného návrhu má nepochybně význam také § 219 odst. 1 tr. řádu, který stanoví, že *odročit hlavní líčení na neurčito je možné, jen pokud to vyžaduje povaha úkonu, pro který hlavní líčení není možné provést nebo v něm pokračovat. Odpadne-li překážka, pro kterou muselo být hlavní líčení odročeno na neurčito, je třeba bez zbytečného odkladu, nejpozději ve lhůtách uvedených v § 181 odst. 3 po odpadnutí překážky, nařídit hlavní líčení nebo učinit jiný úkon směřující ke skončení věci. Nemůže-li tak předseda senátu ze závažných důvodů učinit, platí tu obdobně § 181 odst. 3 poslední věta*. Ustanovení § 181 odst. 3 tr. řádu potom uvádí: *Předseda senátu je povinen v řízení před okresním soudem ve lhůtě tří týdnů (...) od podání obžaloby nařídit ve věci hlavní líčení, předběžné projednání obžaloby nebo učinit jiný úkon směřující k rozhodnutí věci. (...) Nemůže-li tak ze závažných důvodů*

učinít, předloží spis předsedovi soudu, který podle povahy věci buď uvedenou lhůtu na nezbytně nutnou dobu prodlouží, nebo v souladu s rozvrhem práce soudu učiní jiné vhodné opatření k zajištění plynulosti řízení.

[32] Kárně obviněný v případě věci sp. zn. 2 T 21/2019, v níž byl nečinný bezmála jeden rok (od 27. 6. 2019 do 29. 5. 2020), odročil hlavní líčení na neurčito, ačkoliv k tomu nebyly splněny výše uvedené zákonné podmínky. Z toho plyne, že k nařízení dalšího hlavního líčení mělo dojít rozhodně dříve než 29. 5. 2020, kdy tak kárně obviněný učinil. Povinnost stanovená § 181 odst. 3 tr. řádu se totiž nevyčerpává prvním nařízením hlavního líčení, předběžným projednáním obžaloby nebo učiněním jiného úkonu směřujícího k rozhodnutí věci, nýbrž se ve smyslu § 219 odst. 1 tr. řádu s každým dalším úkonem obnovuje. I když jde o lhůtu pořádkovou, může její překročení založit kárnou odpovědnost soudce, neboť „bezduvodné protahování trestního řízení má nepochybně negativní dopad jak na víru obětí trestné činnosti ve spravedlnost, tak i na práva samotných obviněných“ (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jako soudu kárného ze dne 21. 10. 2019 č. j. 11 Kss 4/2019-128, věc *Špička*, bod 64). Kromě posledně citovaného rozhodnutí vyplývá to, že překročení lhůty pro provedení úkonu směřujícího k rozhodnutí v trestní věci může být kárným proviněním ve smyslu § 87 odst. 1 zákona o soudech a soudcích, i z další judikatury kárného soudu – viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jako soudu kárného ze dne 18. 2. 2015, č. j. 13 Kss 6/2014-138, věc *Čonka*, a ze dne 5. 12. 2018 č. j. 13 Kss 4/2018-84, věc *Kurfířtová*.

[33] Skutečnost, že soudce se dopustil průtahů pouze v jedné věci, by jinak sama o sobě k závěru o kárném provinění zpravidla nestačila, avšak tato skutečnost je vyvážena tím, že se jedná o průtahy velmi dlouhé, téměř jeden rok, navíc v trestní věci, v níž zákon stanoví intervaly (jež lze považovat za referenční dobu ve smyslu kárné judikatury) o dva řády kratší, třítydenní (§ 181 odst. 3 ve spojení s § 219 odst. 1 tr. řádu).

[34] Vzhledem k uvedenému a k popisu skutku v kárném návrhu, k němuž kárně obviněný prohlásil vinu, nemá kárný soud pochybnost o tom, že průtahy uvedené v bodu č. 1 kárného návrhu jsou kárným proviněním ve smyslu § 87 odst. 1 kárného zákona.

[35] Při hodnocení skutku uvedeného pod bodem č. 2 kárného návrhu vyšel kárný soud z toho, že podle § 55 odst. 1 tr. řádu, *nestanoví-li zákon jinak, o každém úkonu trestního řízení se sepíše, a to zpravidla při úkonu nebo bezprostředně po něm, protokol*, přičemž § 21 odst. 1 vyhlášky č. 37/1992 Sb., o jednacím řádu pro okresní a krajské soudy, k tomu dodává, že *protokol o jednání se diktuje hlasitě, aby přítomní diktované znění slyšeli, pokud zákon nepřipouští jiný postup*. Tr. řád v § 55b odst. 1 dále stanoví, že *o průběhu hlavního líčení je, nerozhodne-li z důležitých důvodů předseda senátu jinak, pořizován zvukový záznam*.

[36] Z výše citované právní úpravy vyplývá, že standardním postupem při hlavním líčení je pořízení zvukového záznamu, nicméně z důležitých důvodů může předseda senátu (samosoudce) rozhodnout jinak. Pokud je pořizován zvukový záznam a zároveň je zapisovatelem vyšší soudní úředník nebo protokolující úředník, pořizuje protokol podle záznamu vyšší soudní úředník nebo protokolující úředník samostatně (§ 55b odst. 2 tr. řádu). Postup zvolený kárně obviněným ve věcech se sp. zn. 2 T 68/2020 a sp. zn. 2 T 63/2020, k němuž prohlásil vinu a v rámci něhož nepořizoval o průběhu hlavního líčení zvukový záznam, aniž o tom vyhlásil rozhodnutí, přičemž zároveň protokol ani nediktoval a ponechal jeho vypracování čistě na protokolující úřednici, oproti tomu zjevně nemá oporu v zákoně. V souladu se zákonem stanovenými postupy není zejména to, že v uvedených věcech v takto pořizovaných protokolech podepsaných soudcem je zapsáno „vyhlášené rozhodnutí“ podle § 55b odst. 1 tr. řádu, ačkoliv ve skutečnosti během hlavního líčení takové rozhodnutí kárně obviněný nevyhlásil. Protokol je přitom veřejnou listinou, jejíž pravdivost je presumována a může být vyvrácena jen důkazem opaku (např. § 134 občanského soudního řádu).

[37] Ani druhý skutek, posuzován zcela izolovaně a jednotlivě, by nemusel dosáhnout intenzity kárného provinění. Jsou zde však specifické okolnosti, za nichž byl spáchán, které vedly kárný soud k závěru, že v tomto případě svou intenzitou kárné provinění výjimečně naplnil – je jím opakovanost vytýkaného jednání („styl práce“ soudce), skutečnost, že k němu došlo „manifestačně“ při dohledovém náslechu jednání místopředsdkyní soudu (§ 127 odst. 2 zákona o soudech a soudcích), a konečně i to, že u Okresního soudu v Teplicích byly správný postup pořizování protokolů i praxe kárně obviněného soudce dříve tematizovány, a kárně obviněnému tak nemohly být neznámé. Kárný soud také souhlasí s návrhovatelem, že uvedeným postupem došlo objektivně k zásahu do práv stran, neboť jím kárně obviněný fakticky odňal možnost uplatnit (případně) námitky proti obsahu protokolu, ať už během hlavního líčení, nebo posléze. Strany totiž neměly jak zjistit, že není pořizován zvukový záznam, a proto si ani nemohly domyslet, že mají uplatňovat námitky hned, a to navíc za situace, kdy je protokol pořizován zákonem nepředpokládaným způsobem. Kárný soud na tomto místě zdůrazňuje, že uvedené platí zejména pro trestní řízení, v němž je třeba na řádnou protokolaci klást zvýšený důraz a v němž je i odpovědnost soudu v tomto ohledu větší, než například v řízení občanskoprávním sporném, v němž lze přece jen předpokládat, že si každá ze sporných stran střeží svá práva. K významu zvukového záznamu z hlavního líčení pro obviněného a jeho právo na obhajobu je možné odkázat rovněž např. na nález Ústavního soudu ze dne 25. 8. 2008 sp. zn. I. ÚS 36/08, N 148/50 SbNU 303, v němž je uvedeno, že „má-li obviněný oprávnění vznést ve smyslu ustanovení § 57 odst. 1 trestního řádu námitky proti protokolaci, musí mít možnost ověřit si, zda obsah protokolu o hlavním líčení není v rozporu s tím, co bylo v průběhu hlavního líčení zachyceno nahrávacím zařízením na zvukový záznam.“

[38] Kárný soud tedy dospěl k závěru, že kárným proviněním je rovněž skutek uvedený pod bodem č. 2 kárného návrhu.

[39] Kárný soud se však neztotožnil s kvalifikací skutku uvedeného pod bodem č. 3 kárného návrhu jako kárného provinění, a proto v tomto rozsahu zprostil kárně obviněného kárného návrhu. Uvedeným bodem obvinil návrhovatel soudce z toho, že v trestní věci vedené pod sp. zn. 1 T 115/2020 uložil jednomu z obžalovaných trest v rozporu se zásadami pro ukládání trestů, konkrétně v rozporu s § 43 odst. 2, resp. § 45 odst. 1 tr. zákoníku neuložil souhrnný, resp. společný souhrnný trest, i když k tomu byly splněny zákonné předpoklady. Kárný soud poznamenává, že v daném případě jde o hodnocení věcné správnosti rozhodování kárně obviněného soudce, a proto je namístě nanejvýš zdrženlivý přístup, neboť kárnému soudu s výjimkou zjevných excesů hodnocení uvedeného nepřísluší. Tento úkol je v rámci opravných řízení svěřen instančně nadřízeným soudům (srov. již citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jako soudu kárného ve věcech *Maxa III* a *Neumann II* nebo rozhodnutí ze dne 21. 10. 2019 č. j. 11 Kss 4/2019-128, věc *Špička*, bod 60).

[40] Kárný soud krom toho podotýká, že kárně obviněný na své povinnosti uložené mu zejm. § 39 tr. zákoníku, tj. zjistit veškeré pro uložení trestu významné okolnosti, v tomto kontextu zcela nerezignoval, jelikož provedl důkaz opisem z evidence rejstříku trestů daného obžalovaného, byť starým necelé tři měsíce. Jestliže tímto postupem soudce *non lege artis* došlo k uložení nesprávného trestu, resp. trestu v nesprávné výměře, byl to důvod k využití dostupného řádného opravného prostředku proti rozsudku, popř. jen proti jeho výroku o trestu. Nejedná se o zjevný exces, jenž by vyžadoval zásah kárného soudu. Pokud by však kárně obviněný v budoucnu na svém přístupu setrval, nelze vyloučit, že by již mohl být považován za zjevný exces a kárné provinění.

[41] Z těchto důvodů kárný soud kárně obviněného podle § 19 odst. 2 kárného zákona zprostil v rozsahu bodu č. 3 kárného návrhu.

[42] Kárný soud především vyšel z toho, že se kárně obviněný dopustil dvou skutků zakládajících kárná provinění v souběhu, což samo o sobě představuje okolnost mírně přitěžující.

[43] Pokud jde o jednotlivá kárná provinění, kárný soud připomíná, že průtahy v řízení obecně hodnotí jako závažné kárné provinění, neboť nejsou žádným „kavalířským deliktem“, na nějž by měl pohlížet shovívavě (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jako soudu kárného ze dne 15. 4. 2019 č. j. 11 Kss 8/2018-199, věc *Miklová*, bod 18). Nadto šlo o průtahy dlouhé a soudci byla za průtahy v minulosti udělena předsedou Okresního soudu v Teplicích již dvakrát výtky. Na straně druhé šlo o průtahy v jedné jediné věci – jiné nebyly předmětem kárného návrhu. Tyto „vyvažující“ skutečnosti vedou k tomu, že v okolnostech spáchání tohoto skutku kárný soud neshledává nic přitěžujícího ani polehčujícího.

[44] Co se týče kárného provinění pod bodem č. 2 kárného návrhu, kárný soud je hodnotí jako méně závažné s ohledem na absenci závažného následku v konkrétní věci, byť obecně nelze přehlédnout objektivní porušení procesních práv stran trestního řízení, především obviněného, k němuž nepochybně došlo.

[45] Jako významnou polehčující okolnost lze označit ochotu kárně obviněného jednat s navrhovatelem o dohodě o vině a kárném opatření, byť k dohodě strany nedospěly. Kárně obviněný totiž nakonec vše, co mu bylo kladeno za vinu, v prohlášení viny uznal. Kárný soud prohlášení viny považuje za žádoucí projev sebereflexe na straně kárně obviněného podobně jako v případě dohody o vině a kárném opatření (srov. již citované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jako soudu kárného ve věci *Miklová*, bod 12). Jelikož „funkce soudce představuje v profesním i mimoprofesionálním působení pozici ústavního činitele, u které je naprosto nezbytné vyžadovat co nejprísnejší plnění zákonných povinností, které jsou s výkonem této funkce spojeny“ (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jako soudu kárného ve věci *Čonka*), je dle kárného soudu dále nanejvýš žádoucí, aby za okolností, že soudce není schopný tomuto vysokému standardu dostat, své pochybení uznal a vyvodil z něj patřičný důsledek, jehož součástí může být právě ochota uzavřít dohodu o vině a kárném opatření či alespoň prohlásit vinu. Kárný soud zdůrazňuje, že prohlášení viny je kvalitativně odlišné od prostého doznání, neboť s prohlášením viny (obdobně jako s dohodou o vině a kárném opatření) jsou spojeny významné procesní důsledky pro práva stran řízení – proto je tedy prohlášení viny intenzivnější polehčující okolností než jen doznání.

[46] Co se týče osoby kárně obviněného, z vyjádření soudcovské rady Okresního soudu v Teplicích vyplynulo, že jeho vytížení i pracovní podmínky jsou srovnatelně dobré s dalšími soudci na trestním úseku. Z ničeho tedy nevyplývá, že by byl vystaven mimořádnému pracovnímu zatížení, jež by kárný soud měl vzít v úvahu jako polehčující okolnost.

[47] Pokud jde o pozitivní hodnocení přístupu a kvality rozhodovací činnosti soudce ze strany soudců Krajského soudu v Ústí nad Labem působících v odvolacím senátu 4 To pro věci rozhodované Okresním soudem v Teplicích, nepřikládal mu kárný soud velkou váhu. V řízení totiž vyšlo najevo, že šlo pouze o jeden ze čtyř odvolacích senátů, již proto nemůže jít o hodnocení komplexní a jeho vypovídací hodnota je zanedbatelná.

[48] Vliv na úvahy kárného soudu o kárném opatření musela mít i skutečnost, že kárně obviněný spáchal kárná provinění pod body 1 a 2 v době, kdy ještě neuplynulo 5 let od posledního kárného potrestání rozhodnutím kárného senátu Nejvyššího správního soudu jako soudu kárného ze dne 6. 9. 2017 č. j. 13 Kss 5/2017-120, a tudíž předchozí potrestání nebylo ještě podle § 24 kárného zákona zahlazeno. Ve vztahu ke kárnému provinění bodem 1 však nebylo zahlazeno ani dřívější kárné potrestání soudce rozhodnutím Nejvyššího správního soudu jako soudu kárného ze dne 20. 5. 2015 č. j. 13 Kss 1/2015-112. Nyní projednávaný kárný návrh sice byl podán po uplynutí 5 let od právní moci posledně uvedeného rozhodnutí, avšak pro použití přísnějšího kárného opatření pro případ recidivy dle § 88 odst. 1 písm. b) *in fine*

zákona o soudech a soudcích je rozhodující, kdy se kárně obviněný provinění dopustil (obdobně viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jako soudu kárného ve věci *Maxa III*, bod 107). Obou jednání, která jsou kárnými proviněními, se soudce dopustil před uplynutím 5 let od právní moci rozhodnutí č. j. 13 Kss 5/2017-120, jednání pod bodem 1 se soudce dopustil i před uplynutím 5 let od právní moci rozhodnutí č. j. 13 Kss 1/2015-112, přihlédnout tak lze i k tomuto rozhodnutí, ovšem nikoli jako k okolnosti přitěžující – kárná recidiva je přímo znakem kvalifikované skutkové podstaty kárného provinění a způsobuje zdvojnásobení zákonného rozpětí pro uložení kárného opatření v podobě snížení platu.

[49] Vzhledem ke kárné recidivě tudíž mohl kárný soud uložit kárné opatření snížení platu až o 30 % na dobu dvou let podle § 88 odst. 1 písm. a) *in fine* zákona o soudech a soudcích. Již jako k přitěžující okolnosti pak kárný soud mohl přihlédnout k tomu, že za nevhodný mediální výstup v souvislosti s rozhodnutím č. j. 13 Kss 5/2017-120 byla kárně obviněnému uložena předsedou Okresního soudu v Teplicích výtka. V tomto směru kárný soud kromě již výše uvedených dvou výtek za průtahy přihlédl ještě k výtce udělené soudci dne 18. 1. 2021 (tedy v průběhu kárného řízení) za řadu dílčích méně závažných pochybení. Kárný soud naopak jako k okolnosti přitěžující nepřihlédl k výtce ze dne 4. 5. 2021 z důvodů uvedených výše v bodě [24].

[50] Kárný soud není návrhem na uložení kárného opatření vázán (§ 9 odst. 2 kárného zákona), zpravidla se však od návrhu kárného navrhovatele odvíjí jeho další úvahy nad volbou přiměřeného kárného opatření.

[51] Navrhovatel ve svém návrhu původně navrhoval snížení platu o 20 % na dobu šesti měsíců, přičemž za první kárný delikt bylo kárně obviněnému uloženo kárné opatření snížení platu o 10 % na tři měsíce a při druhém o 15 % na čtyři měsíce. Obě předchozí provinění soudce však byla závažnější než to současné – obzvláště to platí pro druhé provinění spočívající v nezákonném vzetí obviněného do vazby na 12 dnů. Původně navrhované kárné opatření o 20 % na dobu šesti měsíců je na úrovni 17 % zákonné sazby při recidivě podle § 88 odst. 1 písm. b) *in fine* zákona o soudech a soudcích. Při mimosoudním jednání o dohodě o vině a kárném opatření navrhovatel svůj návrh o polovinu zmírnil na snížení platu o 15 % na dobu 4 měsíců, což představuje pouhých 8 % zákonného rozpětí, nicméně při jednání před kárným soudem se vrátil ke svému původnímu návrhu. Navrhované kárné opatření však bylo vztaženo na celkem tři skutky, přičemž ohledně jednoho z nich kárný soud kárně obviněného návrhu zprostil.

[52] Kárný soud pečlivě zvážil všechny přitěžující i polehčující okolnosti uvedené výše a dospěl k závěru, že méně přísné kárné opatření než snížení platu o 10 % na čtyři měsíce (tj. ve výši 6 %, tedy téměř na spodní hranici zákonného rozpětí) by za daných okolností nebylo adekvátní. Proto je uložil právě v této výši.

P o u č e n í: Odvolání proti tomuto rozhodnutí **n e n í** přípustné.

V Brně dne 10. května 2021

JUDr. Tomáš Langášek, LL.M.
předseda kárného senátu